



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 511/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., S., zastúpeného advokátkou JUDr. M. G., K, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 221/2011 a postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 38/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2013 doručená sťažnosť M. B., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 221/2011 a postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“), v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 38/2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), prečin výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, obzvlášť závažný zločin ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 155 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona a za zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona v súbehu s obzvlášť závažným zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

Uznesením sudkyne pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava sp. zn. Tp 88/2011 zo 17. novembra 2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tpo 70/2011 zo 6. decembra 2011 bol sťažovateľ z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vzatý do väzby, ktorej lehota trvania bola dvakrát predĺžená, naposledy uznesením sudcu pre prípravné konanie špecializovaného súdu sp. zn. Tp 38/2012 z 27. novembra 2012 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tost 43/2012 zo 4. decembra 2012, a to do 15. júna 2013.

Úradu špeciálnej prokuratúry bola 24. januára 2013 doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu spolu s návrhom na nahradenie väzby, ktorej prokurátor špecializovanej prokuratúry nevyhovel, preto ju predložil špecializovanému súdu. Sudca špecializovaného súdu pre prípravné konanie žiadosti sťažovateľa vyhovel a uznesením sp. zn. Tp 38/2012 z 22. marca 2013 ho (spolu s ďalším obvineným) prepustil z väzby na slobodu.

Proti rozhodnutiu špecializovaného súdu podal prokurátor špeciálnej prokuratúry sťažnosť, o ktorej najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tost 11/2013 z 18. apríla 2013 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa postupom špeciálnej prokuratúry a postupom špecializovaného súdu v konaniach vedených vo veci jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu doručenej špeciálnej prokuratúre 24. januára 2013 došlo k porušeniu jeho základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru, čo odôvodnil tým, že už najvyšší súd *«Poukázal na to, že postup porušovateľov pri rozhodovaní o prepustení z väzby bol v rozpore s ust. § 2 ods. 6 a § 27 ods. 3 Trestného poriadku, keďže už samotná prokuratúra nepostupovala dôsledne a urýchlene a predložila vec súdu až dva týždne po doručení žiadosti, hoci obsah spisu už dobre poznala. Za najzávažnejšie porušenie práv však považoval NS SR právo nekonanie sudcu pre prípravné konanie, ktorý o podaných žiadostiach rozhodol až o niečo vyše mesiaca od toho, čo obvinených k ich obsahu vypočul (vypočutie 20. 2. 2013 a rozhodnutie až 22. 3. 2013!!!). Celkovo sa tak daná vec na špecializovanom trestnom súde „zdržala“ takmer 2 mesiace, čo je vo väzobnej veci absolútne neprípustné. V konečnom dôsledku tak konštatoval NS SR, že postupom oboch konajúcich orgánov (Úrad špeciálnej prokuratúry a Špecializovaný trestný súd) jednoznačne došlo k porušeniu práva sťažovateľa na urýchlené a prednostné rozhodnutie o zákonnosti obmedzovania jeho osobnej slobody.*

Sťažovateľ má jednoznačne za to, že postupom Úradu špeciálnej prokuratúry... a Špecializovaného trestného súdu... pri rozhodovaní o jeho Žiadosti o prepustenie z väzby boli porušené jeho práva a z tohto dôvodu napáda predmetný postup sťažnosťou pre porušenie základných práv a slobôd...

... uvedené nedostatky vytkol... aj samotný NS SR v Uznesení, ktorým zamietol sťažnosť prokurátora proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu, kde výslovne uviedol, že tento sa takýmto postupom dopustil závažného porušenia práv sťažovateľa a sťažnosť prokurátora by bolo preto potrebné zamietnuť dokonca aj za predpokladu, ak by boli dôvody väzby u sťažovateľa naďalej dané.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že:

„Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom porušovateľov pri rozhodovaní o Žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby zo dňa 22. 1. 2013 porušené boli.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- €, ktoré sú porušovatelia povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Porušovatelia sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 331,15 € na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti

pozbavenia slobody zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom špeciálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 221/2011 a postupom špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 38/2012, ku ktorému malo dôjsť tým, že o žiadosti sťažovateľa doručenej špeciálnej prokuratúre 24. januára 2013 nebolo špeciálnou prokuratúrou ani špecializovaným súdom rozhodnuté urýchlene.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

1. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že napadnuté konania vedené tak špeciálnou prokuratúrou, ako aj špecializovaným súdom pod sp. zn. Tp 38/2012 boli konaniami,

v ktorých sa rozhodovalo o osobnej slobode – o väzbe sťažovateľa. Nešlo teda o konanie a rozhodovanie vo veci samej – o vine a treste.

V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane konštatoval (napr. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré sú aplikovateľné ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré sú vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v nich implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

Rovnaký záver platí aj k sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, a to znova s prihliadnutím na špeciálne ustanovenia čl. 17 ústavy. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu (m. m. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 135/04), ktorá reflektuje judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci De Wilde et al. v. Belgicko z 18. júna 1971, séria A, č. 12, § 76), vyplýva, že právo na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe a jej ďalšom trvaní je súčasťou práva na osobnú slobodu, ktoré je obsiahnuté v čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru. Nie je teda súčasťou ochrany poskytovanej základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. IV. ÚS 253/2012).

Vzhľadom na uvedené neostávalo iné, len sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

2. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru

Ústavný súd už v mnohých svojich predošlých rozhodnutiach uviedol (napr. III. ÚS 579/2012, obdobne aj napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 394/08, I. ÚS 272/09, I. ÚS 386/08 a ďalšie), že predovšetkým všeobecné súdy sú povolané na ochranu základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb, a až v prípade, ak nie je dosiahnutá náprava v rámci režimu všeobecného súdnictva, môže sa uplatniť ochrana poskytovaná ústavným súdom, ale aj to iba v obmedzenom rozsahu z hľadiska kritérií ústavnej akceptovateľnosti (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 33/03) sťažnosťou namietaného rozhodnutia, resp. postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Všeobecné súdy sú teda povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, pretože ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Sťažovateľ sa sťažnosťou podanou ústavnému súdu domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s rýchlosťou rozhodovania špeciálnej prokuratúry a špecializovaného súdu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Ako vyplýva z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 11/2013 z 18. apríla 2013, touto otázkou sa najvyšší súd zaoberal a konkrétne uviedol:

«... najvyšší súd zistil v predmetnom prípade pochybenie, v dôsledku ktorého by bolo potrebné napokon zamietnuť sťažnosť prokurátora aj v tom prípade, ak by boli podľa jeho názoru na rozdiel od prvostupňového súdu u oboch obvinených dôvody väzby aj naďalej dané.

Z ustanovenia § 2 ods. 6 Tr. por. vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní a súdy sú povinné väzobné veci vybavovať prednostne a urýchlene.

V súvislosti s rozhodovaním o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu je následne uvedená zásada v § 79 ods. 3 Tr. por. premietnutá takým spôsobom, že ak v prípravnom konaní prokurátor takejto žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania

so svojim stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, ktorý o nej musí „opäť“ bez meškania rozhodnúť.

Ako už bolo skôr spomenuté, žiadosti obvinených o prepustenie z väzby boli na Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky doručené 23. januára 2013 (P. B.) a druhá 24. januára 2013 (M. B.).

Ďalej je z obsahu predloženého spisu zrejmé, že prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky obe tieto žiadosti predložil špecializovanému trestnému súdu aj spolu so svojim stanoviskom a návrhom na rozhodnutie až 7. februára 2013.

Príslušný sudca pre prípravné konanie vyššie menovaného súdu oboch obvinených aj za účasti ich obhajcov vypočul 20. februára 2013, na podklade čoho potom 22. marca 2013 vydal napadnuté rozhodnutie.

Ako najviac zarážajúce vyznieva pritom práve nekonanie sudcu pre prípravné konanie, ktorý o podaných žiadostiach rozhodol až o niečo vyše mesiaca od toho, čo obvinených k ich obsahu vypočul (!). Celkovo sa potom daná vec na špecializovanom trestnom súde „zdržala“ takmer 2 mesiace (až do jej predloženia na rozhodnutie o podanej sťažnosti najvyššiemu súdu), čo jej vo väzobnej veci absolútne neprípustné.

Nie celkom dôsledne a urýchlene však postupovala už aj príslušná prokuratúra, ktorá poznajúc obsah spisového materiálu, potrebovala celé 2 týždne na predloženie veci súdu prvého stupňa.

V dôsledku takéhoto spoločného postupu oboch konajúcich orgánov jednoznačne došlo k porušeniu práva obvinených na urýchlené a prednostné rozhodnutie o zákonnosti obmedzovania ich osobnej slobody.

V tomto smere treba upozorniť i na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty počítané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavkám rýchlosti.

Požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto

požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania na jednom stupni súdu presahujúca dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne.

Ak sa o zákonnosti väzby rozhoduje na viacerých stupňoch, lehota sa končí až konečným rozhodnutím súdu a posudzuje sa globálne. Postup prokuratúry a súdov, ktoré konajú o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu, sa posudzuje ako jeden celok.

Z dôvodov vyššie uvedených preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.»

Z citovanej časti odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu jednoznačne vyplýva, že najvyšší súd sa aj s prihliadnutím na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu zaoberal tou istou otázkou, ktorú sťažovateľ predniesol ústavnému súdu v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Preskúmaním zákonnosti postupu špeciálnej prokuratúry a špecializovaného súdu skrz dodržania ustanovení § 2 ods. 6 a § 79 ods. 3 Trestného poriadku došlo zo strany najvyššieho súdu aj k preskúmaniu ústavnosti postupu týchto orgánov verejnej moci. Najvyšší súd pritom konštatoval, že postup ani jedného z nich nekorešpondoval s garanciami zakotvenými v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a v čl. 5 ods. 4 dohovoru. Týmto záverom najvyšší súd dal v podstate zadosť tomu, čoho sa sťažovateľ domáha v sťažnosti pred ústavným súdom, t. j. poskytnutiu ochrany jeho základným právam.

Je evidentné, že najvyšší súd v dostatočnej miere poskytol ochranu základným právam sťažovateľa, čomu nasvedčuje aj tá skutočnosť, že zistenie porušenia základného práva sťažovateľa najvyšší súd považoval za takú okolnosť, v ktorej videl jeden z dôvodov zamietnutia sťažnosti prokurátora proti rozhodnutiu sudcu špecializovaného súdu pre prípravné konanie o prepustení sťažovateľa z väzby na slobodu. Podľa názoru ústavného súdu je to potrebné považovať za dostatočnú nápravu neprimeraného zásahu do práv sťažovateľa.

Aj keď z formálneho hľadiska vysloviť porušenie základného práva alebo slobody fyzickej alebo právnickej osoby výrokom konkrétneho rozhodnutia (nálezom) prináleží podľa právneho poriadku Slovenskej republiky iba ústavnému súdu, z materiálnej stránky

bola v tomto prípade sťažovateľovým základným právam zaručeným v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právu zaručenému v čl. 5 ods. 4 dohovoru poskytnutá dostatočná ochrana už v konaní pred všeobecným súdom (najvyšším súdom), a to vo svojej podstate podobná tej, ktorú by mu v tomto slova zmysle mohol poskytnúť ústavný súd (t. j. vyslovenie ich porušenia). Sťažnosť sťažovateľa sa preto javí ako zjavne neopodstatnená a z tohto dôvodu ju ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj v tejto časti odmietol.

Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2013